

Ercode van een dief

Jeffrey Archer

Erecode van een
dief

Vertaald door Rob Kuitenbrouwer

SAGA Egmont

Erecode van een dief

Vertaald door Rob Kuitenbrouwer

Originele titel *Honour Among Thieves*

Eerste druk november 2024

Copyright © 1993, 2024 Jeffrey Archer en SAGA Egmont

Omslagbeelden Shutterstock

Foto auteur © Toby Madden

NUR 302

ISBN: 9788726895544 (POD paperback)

ISBN: 9788726487893 (e-book)

ISBN: 9788726488180 (audioboek)

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden gepubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden.

www.sagaegmont.com

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

Deel een

Als het verloop van de menselijke geschiedenis...

1

NEW YORK 15 februari 1993

Antonio Cavalli keek de Arabier strak in de ogen. De man leek hem veel te jong om al plaatsvervangend ambassadeur te zijn.

'Eén honderd miljoen dollar,' zei Cavalli. Hij sprak elk woord langzaam en bewust uit, als ging het om een religieuze formule.

Hamid Al Obaydi wipte een kraal van zijn gebedsketting over zijn goed gemanicuurde duim, met een tikje dat Cavalli begon te irriteren.

'Honderd miljoen is voor ons aanvaardbaar,' antwoordde de plaatsvervangend ambassadeur met een enigszins bekakt Engels accent.

Cavalli knikte. Het enige dat hem in deze deal niet lekker zat, was het feit dat Al Obaydi geen enkele poging deed tot afdingen, terwijl het bedrag dat de Amerikaan had voorgesteld het dubbele was van wat hij had verwacht te zullen krijgen. Cavalli had met schade en schande geleerd niemand te vertrouwen die niet afdong. Dat moest haast wel iemand zijn die sowieso niet van plan was ook werkelijk te gaan betalen.

'Als we het over het bedrag eens zijn,' zei hij, 'dan hoeven we alleen nog te praten over hoe en wanneer de betalingen plaatsvinden.'

De diplomaat wipte eerst nog een kraal op voordat hij knikte.

'Tien miljoen dollar nu, in contanten,' zei Cavalli, 'de resterende negentig miljoen te storten op een bankrekening in Zwitserland als de opdracht is uitgevoerd.'

De plaatsvervangend ambassadeur staarde onbewogen naar de man wiens afkomst zich evenmin liet verbergen als de zijne. 'En wat krijg ik voor mijn eerste tien miljoen?'

'Niets,' antwoordde Cavalli, hoewel hij inzag dat de Arabier het volste recht van de wereld had dit te vragen. Immers, als Cavalli zich niet aan zijn kant van de overeenkomst zou houden, dan had de plaatsvervangend ambassadeur veel meer te verliezen dan het geld van zijn regering.

Al Obaydi liet nog een gebedskraal door zijn vingers glijden. Hij wist dat hij weinig keus had. Het had hem twee jaar gekost alleen al om een gesprek met Cavalli te regelen. In de tussentijd was president Clinton in het Witte Huis getrokken en zon zijn eigen leider steeds ongeduldiger op wraak. Als hij Cavalli's voorwaarden niet zou accepteren, wist Al Obaydi, dan was de vierde juli geen haalbare datum meer. De kans dat hij iemand anders zou vinden die de opdracht voor die tijd kon uitvoeren was even groot als de kans dat de nul zou winnen op een roulette die nog maar één keer te gaan had.

Cavalli keek op naar het metershoge portret dat bijna de hele wand achter het bureau van de plaatsvervangend ambassadeur besloeg. Zijn eerste contact met Al Obaydi had plaatsgevonden toen de oorlog nog maar enkele dagen afgelopen was. Toen had hij geweigerd verder met hem te praten. Net als vrijwel iedereen

dacht hij toen dat de Leider van de plaatsvervangend ambassadeur dood zou zijn nog voordat een voorbereidend gesprek zou kunnen plaatsvinden.

Met het verstrijken van de maanden kreeg Cavalli echter steeds meer het gevoel dat zijn potentiële klant misschien wel langer op zijn post zou blijven dan president Bush. Een oriënterende ontmoeting kon dus geen kwaad.

Afgesproken werd dat de partijen zouden bijeenkomen in het kantoor van de plaatsvervangend ambassadeur in New York, aan East 79th Street. Cavalli liet zich in een dergelijke omgeving liever niet zien, maar het had het voordeel dat de andere partij met de keuze van deze lokatie toonde dat het haar menens was met het voornemen honderd miljoen dollar te investeren in zo'n vermetel project.

'Hoe zou u de eerste tien miljoen willen ontvangen?' informeerde Al Obaydi, alsof hij een makelaar een aanbetaling moest doen op een flatje aan de verkeerde kant van Brooklyn Bridge.

'Het hele bedrag moet in gebruikte en ongemerkte biljetten van honderd dollar worden afgeleverd bij onze bank in Newark, New Jersey,' zei de Amerikaan, wiens ogen zich vernauwd hadden. 'En, Mr. Obaydi,' voegde Cavalli eraan toe, 'ik hoef u er natuurlijk niet aan te herinneren dat wij apparaten hebben om na te gaan...'

'U hoeft zich over onze kant van de overeenkomst geen zorgen te maken,' onderbrak Al Obaydi hem. 'Het geld is, zoals uw westerse cliché het zegt, voor ons slechts een druppel in de oceaan. Het enige waar wij ons zorgen over hoeven te maken is de vraag of u erin zult slagen uw kant van de overeenkomst te honoreren.'

'U zou niet zo veel moeite hebben gedaan om mij te spreken te krijgen als u eraan twijfelde of wij wel de juiste mensen voor deze opdracht waren,' kaatste Cavalli terug. 'Maar kan ik er even gerust op zijn dat u zo'n groot bedrag aan contanten op zo korte termijn bij elkaar kunt krijgen?'

'Het zal u wellicht interesseren, Mr. Cavalli,' antwoordde de plaatsvervangend ambassadeur, 'dat het geld reeds gedeponeed is in een safe in de kelder van het gebouw van de Verenigde Naties. Niemand komt immers op het idee dat er zo'n groot bedrag te vinden zou zijn in de kluizen van een bankroete instelling.'

Het glimlachje op Al Obaydi's gezicht verried dat hij nogal ingenomen was met zijn eigen grapje; Cavalli's gezicht bleef bewegingloos.

'De tien miljoen zullen morgen voor de middag bij uw bank afgeleverd worden,' ging Al Obaydi verder, terwijl hij opstond van zijn bureau. Wat hem betrof was de bijeenkomst ten einde. De plaatsvervangend ambassadeur stak zijn hand uit; aarzelend nam zijn bezoeker deze aan.

Cavalli keek nog eens omhoog naar het portret van Saddam Hoessein, draaide zich om en verdween.

Toen Scott Bradley het lokaal binnenkwam, viel er een verwachtingsvolle stilte.

Hij legde zijn aantekeningen op de tafel voor zich en liet zijn ogen een ogenblik door de collegezaal ronddwalen. Een zaal vol gretige eerstejaars, hun gele blocnotes opengeslagen en pennen in de aanslag.

'Mijn naam is Scott Bradley,' sprak de jongste hoogleraar van de rechtenfaculteit, 'en dit wordt het eerste van veertien colleges over het Staatsrecht.' Vierenzeventig paar ogen keken neer op

de lange, wat slungelachtige man die kennelijk niet in de gaten had dat het bovenste knoopje van zijn overhemd was verdwenen en die ochtend niet had kunnen besluiten aan welke kant de scheiding nu ook al weer moest.

'Ik wil dit eerste college graag beginnen met een persoonlijke opmerking,' kondigde hij aan. Hier en daar werden pennen en potloden weer neergelegd. 'Er kunnen allerlei motieven zijn om in dit land als jurist te werken,' begon hij, 'maar er is slechts één motief dat jullie waardig is, en zeker slechts één dat mij interesseert. Het is een motief dat van toepassing is op elk deelgebied van het recht waarin je je zult willen verdiepen, een motief dat nog niet beter is verwoord dan in de perkamenten grosse van De Unanieme Verklaring van de Dertien Staten van Amerika.

"Wij nemen deze waarheden als vanzelfsprekend aan, dat alle mensen als gelijken zijn geschapen, dat zij door hun Schepper zijn begiftigd met bepaalde onvervreemdbare Rechten, waaronder het recht op Leven, Vrijheid en het streven naar Geluk." Die ene zin is wat Amerika onderscheidt van elk ander land op aarde.

Op sommige punten heeft onze natie sinds 1776 enorme vooruitgang geboekt,' vervolgde de professor, die zijn aantekeningen liet voor wat ze waren en voor de zaal heen en weer beende met de handen aan de revers van zijn verschoten Harris tweed jasje, 'maar op andere punten zijn we hard achteruit gegaan. Ieder van jullie in deze zaal kan deel gaan uitmaken van de volgende generatie wettenmakers of wettenbrekers –' hij hield een ogenblik in en keek op naar zijn muisstille gehoor, '- en je bent begiftigd met het meest waardevolle hulpmiddel dat je daarbij ten dienste kan staan: een eersteklas stel hersens. Als mijn collega's en ik met je klaar zijn heb je de keuze. Je kunt de wereld

in trekken en de Onafhankelijkheidsverklaring verder vergeten, alsof zij niets meer waard is dan het perkament waarop zij is geschreven, een souvenir uit het verleden zonder belang voor deze moderne tijd. Of, zo ging hij verder, 'je kunt ervoor kiezen de samenleving te dienen door de wet hoog te houden. Dat is de weg die de grote juristen genomen hebben. Slechte juristen, en ik bedoel niet: domme juristen, zijn diegenen die de wet proberen om te buigen, vanwaar het in mijn ogen maar een stapje is naar het breken ervan. Diegenen onder jullie in dit jaar die deze laatste weg willen bewandelen, moet ik erop wijzen dat ik je niets te leren heb. Het staat je vrij mijn colleges bij te wonen, maar meer dan "bijwonen" zul je niet doen.'

De zaal was zo stil geworden dat Scott opkeek om te zien of er nog wel iemand zat. 'Niet mijn woorden,' hij bleef zijn gespannen gehoor aankijken, 'maar die van deken Thomas W. Swan, die in deze zelfde collegezaal les gaf gedurende de eerste zeventwintig jaar van deze eeuw. Ik zie geen reden waarom ik zijn filosofie niet zou herhalen als ik een nieuwe groep eerstejaars studenten aan de rechtenfaculteit van Yale toespreek.'

Nu pas maakte de professor zijn map met aantekeningen open. 'Logica,' zo begon hij, 'is de wetenschap en de kunst van het correct redeneren. Dat is niets anders dan gezond verstand, hoor ik u zeggen. Toch is er ook niets zo schaars, herinnert Voltaire ons. Maar diegenen die direct "gezond verstand" roepen zijn vaak ook dezelfde mensen die te lui zijn hun verstand te oefenen.

Oliver Wendell Holmes schreef eens: "De geschiedenis van de wet is geen geschiedenis geweest van logica, maar van ervaring." ' De pennen en potloden vlogen nu als bezeten over de gele blocnotes en kwamen drie kwartier lang niet meer tot rust.

Toen Scott Bradley aan het eind van zijn college gekomen was, klapte hij zijn map met aantekeningen dicht, stak haar onder zijn arm en beende in hoog tempo de zaal uit. Hij had er blijkbaar geen behoefte aan te wachten op het langdurige applaus dat nu al tien jaar steeds volgde op zijn openingscollege.

Hannah Kopec was vanaf het begin een buitenbeentje en een eenling geweest, hoewel dat laatste door haar superieuren vaak als voordeel werd gezien.

Ze hadden Hannah te verstaan gegeven dat haar kansen om de opleiding te halen klein waren, maar ze had het zwaarste deel nu gehad: twaalf maanden fysieke training. En hoewel ze, ondanks haar achtergrond, nog nooit iemand had gedood – zes van de acht nieuwe rekruten hadden dat wel – was de leiding er nu wel van overtuigd dat ze het kon. Hannah wist het zeker.

Terwijl het vliegtuig opsteeg van de luchthaven Ben Goerion in Tel Aviv en koers zette naar Heathrow, dacht Hannah terug aan wat haar, een vrouw van vijfentwintig op het toppunt van haar carrière als fotomodel, ertoe had bewogen zich aan te melden bij het Instituut voor Inlichtingen en Bijzondere Opdrachten – beter bekend onder de naam Mossad – terwijl er in de grote wereldsteden tientallen rijke jonge vrijgezellen aan haar voeten lagen.

Tel Aviv en Haifa waren gedurende de Golfoorlog getroffen door negenendertig Scuds. Dertien mensen waren daarbij omgekomen. Men jammerde en sloeg zich op de borst, maar de Israëliëse regering ondernam geen wraakacties. Dat was te danken aan het taaie onderhandelen van James Baker die de Israëliërs had verzekerd dat de strijdkrachten van de Coalitie het karwei geheel zouden afmaken. De Amerikaanse minister van

Buitenlandse Zaken had geen woord gehouden. Maar, had Hannah vaak gedacht, Baker had dan ook niet in een nacht zijn hele familie verloren.

De dag dat ze uit het ziekenhuis was ontslagen, had Hannah zich bij de Mossad aangemeld. In het begin was haar aanmelding weggewuifd: de tijd zou ook deze wond wel helen. De daaropvolgende twee weken ging Hannah elke dag terug naar het hoofdkwartier van de Mossad. Toen moesten ook zij inzien dat de wond niet alleen niet heelde, maar zelfs begon te zweren.

In de derde week schreven zij haar met tegenzin in voor een trainingscursus, ervan overtuigd dat zij het na een paar dagen wel voor gezien zou houden. In ieder geval zou zij dan tenminste ophouden met zeuren en haar carrière als model hervatten. Ze hadden het weer mis. Wraak was voor Hannah Kopec een veel sterkere drug dan ambitie. Er volgden twaalf maanden waarin Hannah werkdagen maakte van voor zonsopgang tot ver na zonsondergang. Zij at voedsel waarvoor een zwerver zich nog te goed zou voelen en vergat hoe het was om op een matras te slapen. Ze probeerden alles om haar te breken, maar tevergeefs. In het begin hadden de instructeurs haar – het gewezen fotomodel met haar gracieuze lichaam en innemende gezicht – nog voorzichtig aangepakt, tot dat een van hen een gebroken been kostte. Hij had domweg geen idee dat Hannah zo snel was. Dat zij in de klas zo'n scherp verstand bleek te hebben verraste haar instructeurs minder, maar ook hier liet zij hen geen adempauze.

Maar nu waren ze op haar eigen terrein aangekomen.

Hannah had het altijd, zo lang als ze zich kon herinneren, vanzelfsprekend gevonden dat ze meerdere talen kon spreken. Zij was in Leningrad geboren in 1968, en toen haar vader veertien

jaar later stierf had haar moeder onmiddellijk een vergunning aangevraagd om naar Israël te emigreren. Ze had de nieuwe liberale wind in de Baltische staten mee en kreeg haar vergunning.

Het gezin hoefde niet lang in de kibboets te blijven. Hannahs moeder, nog altijd een knappe en sprankelende vrouw, kreeg verscheidene huwelijksaanzoeken, waaronder een van een vermogende weduwnaar dat zij aannam.

Toen Hannah, haar zuster Ruth en broer David verhuisden naar hun nieuwe woning in een chique buurt in Haifa, belandden zij in een totaal nieuwe wereld. Hun nieuwe stiefvader adoreerde Hannahs moeder en hield niet op het gezin dat hij nooit had gehad te verwennen met cadeaus en attenties.

Na haar eindexamen had Hannah bij verschillende universiteiten in Amerika en Engeland toelating aangevraagd voor de talenstudie. Mama was erop tegen en had haar al vaker gezegd dat zij met zo'n figuur, prachtig lang zwart haar, een verschijning waar alle mannen van zeven tot zeventig naar omkeken, eens moest nadenken over een carrière als fotomodel. Maar Hannah had alleen maar gelachen en gezegd dat ze wel wat meer van plan was met haar leven.

Een paar weken later voegde Hannah zich, terug van een toelatingsgesprek op Vassar, bij haar familie in Parijs om er de zomervakantie door te brengen. Ze had ook nog Rome en Londen willen bezoeken maar kreeg zo veel uitnodigingen van galante Parijzenaren dat ze na drie weken de stad nog niet uit was geweest. Het was op de laatste donderdag van haar vakantie dat het modellenbureau Mode Rivoli haar een contract voorlegde dat zij zelfs met een serie academische titels nog niet binnen zou kunnen halen. Zij gaf haar moeder het ticket voor de retourvlucht

naar Tel Aviv terug en bleef in Parijs voor haar eerste opdracht. Terwijl zij zich in Parijs settelde, werd haar zus Ruth naar een school voor jonge dames in Zürich gestuurd en werd haar broer David toegelaten aan de London School of Economics.

In januari 1991 kwamen allé drie de kinderen terug naar Israël om hun moeders vijftigste verjaardag te vieren. Ruth studeerde nu aan de Slade School of Art, David was bezig met zijn scriptie en Hannah stond weer op de omslag van *Elle*.

Op datzelfde moment verzamelden de Amerikanen hun troepen aan de grens van Koeweit en begonnen veel Israëli's zich zorgen te maken over de naderende oorlog. Hannah's stiefvader maakte zich er niet zo druk om: Israël zou zich niet in de oorlog mengen en, hoe dan ook, hun huis lag aan de noordkant van de stad, veilig voor iedere aanval.

Een week later, op de avond van hun moeders vijftigste verjaardag, aten en dronken ze allemaal wat te veel en sliepen daarna wat te vast. Toen Hannah uiteindelijk wakker werd in een ziekenhuisbed kon ze zich bijna niet verroeren. Pas dagen later durfden ze haar te vertellen dat haar moeder, broer en zuster op slag gedood waren door de afgezwaaide Scud en alleen haar stiefvader nog leefde.

Weken lag Hannah in dat ziekenhuisbed te overdenken hoe ze wraak zou nemen. Toen ze tenslotte was ontslagen, zei haar stiefvader dat hij natuurlijk hoopte dat ze weer als model zou gaan werken, maar dat hij achter haar zou blijven staan, wat ze ook zou besluiten.

Hannah deelde hem mee dat ze bij de Mossad ging.

De ironie van het lot wilde dat zij nu in een vliegtuig naar Londen zat, misschien hetzelfde vliegtuig dat haar broer anders genomen zou hebben om zijn studie aan de London School of

Economics te gaan afmaken. Zij was, als een van de acht agenten in opleiding, naar de Britse hoofdstad gestuurd om er een cursus Arabisch voor gevorderden te volgen. Hannah had in Tel Aviv al een avondcursus van een jaar achter de rug. Nog eens zes maanden en de Iraki's zouden denken dat ze in Bagdad geboren was. Ze kon nu zelfs denken in het Arabisch, al dacht ze niet altijd Arabisch.

De 757 dook door de wolken naar beneden en Hannah staarde door het kleine ronde raampje naar de kronkelige Theems. Toen ze nog in Parijs woonde was ze hier vaak heen gevlogen om een ochtend te werken in Bond Street of Chelsea, de middag door te brengen op Ascot of Wimbledon en de avond in Covent Garden of de Barbican. Maar ditmaal deed het haar niets om terug te keren naar de stad die zij zo goed had leren kennen.

Ditmaal was zij enkel geïnteresseerd in een obscure vakgroep van de Universiteit van Londen en een rijtjeshuis in een buurt die gebukt ging onder de naam Chalk Farm.